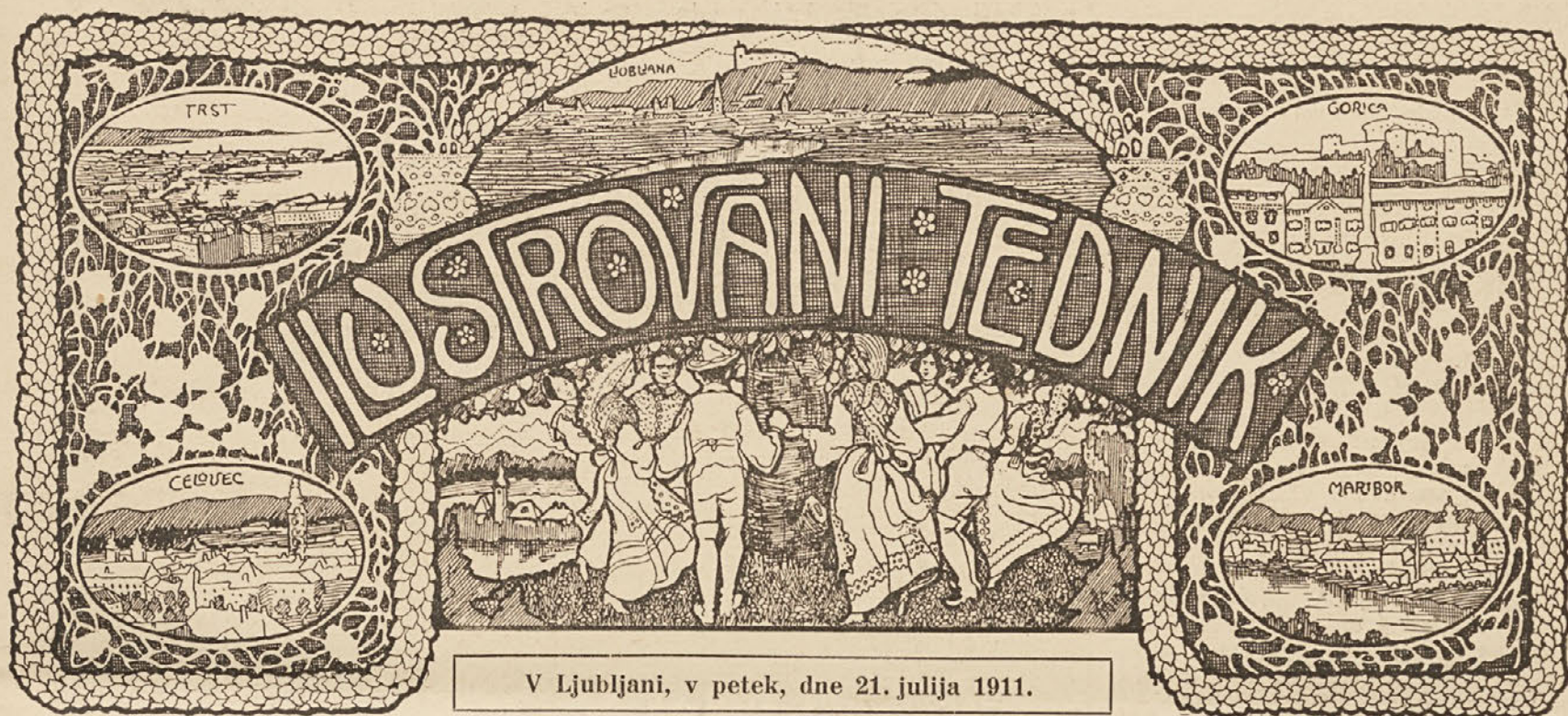
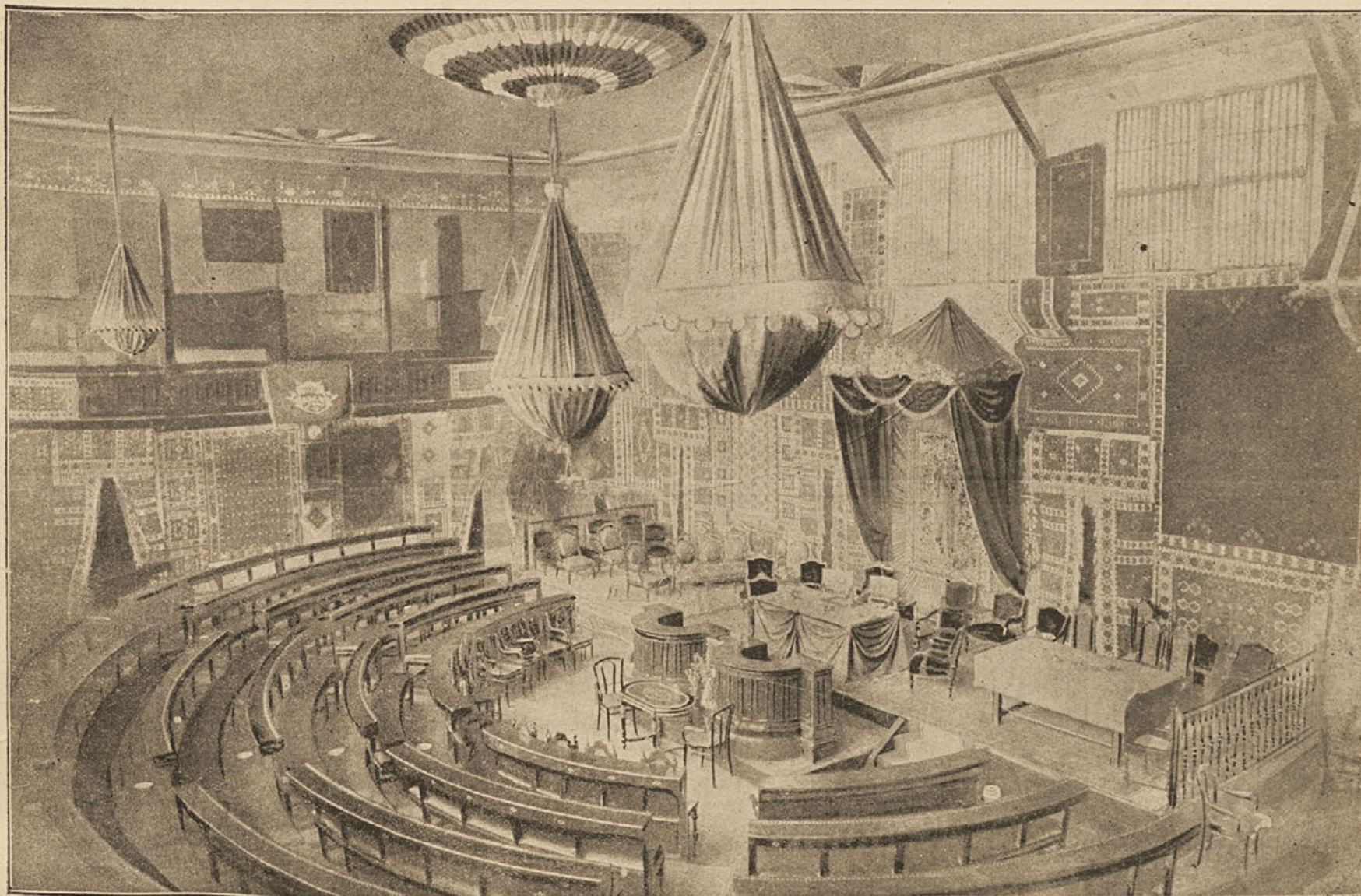

V Ljubljani, v petek, dne 21. julija 1911.

Naročnina za Avstroogersko: 1/4 leta K 1.80 1/2 leta K 3.50 celo leto K 7.— za inozemstvo: " " 2.30 " " 4.50 " " 9.—		Redakcija in administracija: Ljubljana, Sodni ulici št. 4. Telefon (začasno) 245. Naročnina za Ameriko znaša celoletno 2 dol. 50 cent.		Oglasnina za 6 krat deljeno petitno vrsto enkrat 15 vin. — Pri več- kratnih objavah primeren popust.	
Leto I.	Posamezna številka 14 vinarjev.	Na naročila brez denarja se ne ozira.		Naročnina za dijake 5 kron.	Štev. 22.

Deseti kongres slovanskih časnikaev v Belgradu.

Dvorana srbske narodne skupštine.

Morski volk. Nova iznajdba za uničenje zrakoplovov v vojski. Vojaška parada v Belgradu.

Oldřich S. Kóstelecký:

Humoreske.

Iz češčine prevel Stanko Svetina,

V.

Čudna pot.

(Dalje).

„Premijant, milostljivi gospod. Mi mu tako pravimo, ker je enkrat dobil prvo premijo.“

„Dovolite, človek božji, jaz vas ne razumem prav nič. Kdo je dobil prvo premijo?“

„No, premijant, ponižno prosim.“

„In kje je dobil prvo premijo?“

„No, na razstavi, ponižno prosim. Gospod derehtor, revež je ves zmešan. Saj pa tudi lahko rečem, to je vol!“

„Kdo je vol?“

„No, oni premijant, ponižno prosim. Gospod derehtor pravi, da ga ne bi dal niti za dva milijona. To je udarec za gospoda derehtorja. Sam bog ve, kaj se je revežu tako naenkrat pripetilo: ne žre, ne pije, zadnje levo nogo vedno steguje —“

„Za boga vas prosim, človeče, kaj pa to blebetate? Govorite o volu, o gospodu derehtorju, o premijantu... Kdo pravzaprav ne žre, ne pije in vedno steguje zadnje nogo?“

„No, oni vol, ponižno prosim.“

„A kak vol?“

„No oni, h kateremu se milostljivi gospod pelje. Revež, gospod derehtor. Rečem vam, milostljivi gospod, ako bi moral poginiti — oni vol — bi se še jaz jokal.“

Res je, pregnal se je že z delom, sedaj ga imamo, da vleče, toda premijant je premijant. Gospod derehtor ga ima tudi zato rad, ker je premijant. Revež — ta vol! — Hijo!“

Ne vem, kaj se je v tem trenutku godilo v mojem, do smrti prestrašenem mozgu — zdelo se mi je, kakor bi v sanjah padal z velikanske višine — šele nadaljna opomba izvoščkova mi je povrnila popolno zavest.

„Tamle one luči, milostljivi gospod“, je rekel, kakor bi hotel z ono svetlobo razsvetliti mojo omamljeno pamet, „sedaj smo že doma. Vem, da je gospod derehtor kakor na trnju... Hijo!“

Čprav nisem videl zaradi vozove strehe nikakih luči, vendar sem šele sedaj — moj ljubi bog — vkljub vsem dvomom spoznal, da se peljem s svojo lepo salonsko toaleta, s svojo moderno suknjo, s svojim naprnikom snežnobeke srajce kakor alabastrova deska, s svojimi sivimi rokavicami s tremi gumbi, s svojo salonsko, s slonovo kostjo okrašeno flavto in s svojim doktoratom filozofije — Bog mi odpusti vse grehe — k nekemu bolnemu premijantu volu, ki „ne žre, ne pije, samo vedno zadnje levo nogo steguje“, namesto da bi se peljal nasproti krasnim očem gospodične Ljudmile!

Krasne oči gospodične Ljudmile in — bolni vol! Tole je bil kontrast, ki je — vsaj jaz tako mislim — samo na silvestrov večer mogoč.

Ni bilo dvoma: voz, v katerega sem bil na kolodvoru tako samozavestno sedel, ni bil voz mojega prijatelja, ravnatelja tovarne; to je bil tuj voz in jaz sem se sedaj peljal v njem — namesto živinozdravnika — k nekemu bolnemu „premijantu“. Ali je to mogoče? Da, je že tako, in nobene pomoči ni: jaz, doktor filozofije, v največjem gala, se peljem k bolnemu volu namesto živinozdravnika. Za tole sem potreboval doktorat filozofije.

Vse se je zarotilo proti meni, samo da sem prišel v to kašo. Premišljeval sem

o ti kaši od začetka do konca in sem prišel do zaključka: Prijatelj mi je pisal, da mi pošlje voz na kolodvor, če bo mogoče; ako ne bo mogoče, sem moral torej priti s pošto. V kakem dvorcu je obolel premijant; gospod ravnatelj tega dvorca je brzojavil v Prago po živinozdravnika in mu je poslal na kolodvor voz. Izvošček je na kolodvoru zaklical: „Gospod doktor iz Prage!“, gospod doktor iz Prage sem jaz, na kolodvoru sem čakal na voz, ergo sem se priglasil jaz. Zakaj se ni priglasil gospod živinozdravnik? Najbrže zato ne, ker morda ni prišel, ali ni slišal, ali pa ni mislil, da ta doktor velja njemu, živinozdravniku. Jaz sem imel v roki torbo s flavto, izvošček je gotovo mislil, da so to „inštrumenti“ za onega vola, jaz pa sem zopet menil, da misli godbene „inštrumente“; ako bi bil rekel: „Bom že jaz spravil inštrumente za vola“, bi mi morda prišlo na misel, da je tu kaka pomota — čemu pa bi bil doktor filozofije? — toda tako mi ni prišlo nič na misel. Jaz sem govoril o gospodu ravnatelju, izvošček je govoril o gospodu derehtorju; jaz sem mislil, da pravi izvošček mojemu gospodu ravnatelju gospod derehtor, a izvošček je gotovo zopet mislil, da pravim jaz njegovemu gospodu derehtorju gospod ravnatelj; ako bi bil rekel: „gospod derehtor tega vola“ bi mi morda prišlo takoj na misel, da je tu najbrže kaka pomota, toda tako mi ni prišlo nič na misel in izvoščku tudi ne. Skratka, je že tako: namesto na desno, sem se peljal na levo, namesto v raj, sem se peljal v hlev. O ve oči, krasne oči... srce mi tolče... v tem zavije izvošček... čudno da mi glava ne počí...

Kaj sem hotel napraviti? Izstopiti in iti peš nazaj? Ali morda razložiti izvoščku to pomoto in ga prisiliti, da se vrne na kolodvor ali da me pelje navsezadnje v tovarno? Ali naj stopim s svojo lepo salonsko toaleta in s svojo salonsko flavto pred vlecenjenega gospoda „derehtorja“ in rečem: „Gospod derehtor, gotovo boste pripoznali, da jaz s svojo flavto in s svojo filozofijo ne morem vašega premijanta prisiliti, da bi žrl in pil in nehal vedno stegovati zadnje levo nogo. Ako imate le košček srca v sebi, blagovolite narečiti svojemu kočijažu, naj me sedaj vljudno pelje v tovarno za sladkor, kjer moram piskati na flavto.“ Obenem, ko sem v okrvavljeni duši vendar sklenil, da se peljem naprej in da prosim gospoda „derehtorja“ za voz do tovarne, se je voz vstavil v razsvetljeni ulici. Toda v trenutku, ko sem stopil iz voza s svojo flavto in s svojim kožuhom in stal na grpastem uličnem tlaku, se mi je zdelo, da bi bilo tisočkrat boljše pustiti gospoda derehtorja, naj ostane še naprej gospod derehtor, in premijanta naj ostane še naprej premijant, vzeti flavto in noge na ramo in iti „piskati“ vsem vragom. Šele izvošček me je zopet predramil.

„Ali kaj želijo, ponižno prosim?“

„Nič. To je... Ali vam je rekel gospod derehtor, da morate iti na kolodvor po gospoda doktorja?“

„Da, ponižno prosim. Rekel je, naj grem k večernemu vlaku, da pride gospod doktor iz Prage, in ko se vlak vstavi, naj zakličem: „Gospod doktor iz Prage!“ In potem je rekel, naj se požurim.“

„Hvala, tu imate za pot.“

„Bog plačaj, milostljivi gospod. Voščim srečno in veselo Novo leto, da bi jih bog v tem Novem letu —“

„Istotako, istotako. A kje stanuje ta gospod derehtor?“

„Tako za temi stopnjicami, ponižno prosim, ona vrata pri stopnjicah — tam kjer je luč.“

Kočijaž se je s svojim nesrečnim vozom odpeljal na dvorišče, jaz pa sem stopal s svojim kožuhom in s svojo flavto in s svojim nesrečnim filozofičnim doktoratom po stopnjicah navzgor.

Stopnjice so bile kamenite, toda meni se je v tem trenutku zdelo, da me vsaka stopnjica peče pod nogami in da se čista, nedolžna, bela glina, s katero so bile stopnjice skrbno prevlečene izpreminja pri vsakem mojem koraku v nekako rdečo, krvavo paro in da mi ta grozna krvava para stopa pri vsakem koraku v obraz. Jej, jej, to bo sramota! In moji nogi sta se vlekli, revici, kakor bi na vsaki izmed njih vlačil za seboj težko pripravo za dva svoja stroga, težka rigoroza od svojega filozofičnega doktorata in moj elegantni kožuhi me je s svojo težo tlačil k tlom, kakor bi nosil na bedrih, ne svoj elegantni kožuhi, ampak gospoda derehtorjevega desetstotovega, že mrtvega „premijanta.“ Ti moj bog, to bo blamaža! Videl sem v duhu, kako — namesto v slavnostni dvorani pred krasnimi očmi gospodične Ljudmile — stojim nekje — ravno se bojim to spregovoriti — v hlevu pred „premijantom“, žalostno na slami stegnjenim, kako stojim pred ubožcem v svoji lepi salonski obleki, s svojo salonsko flavto in s svojim filozofičnim doktoratom, kako upiram na trpečega „premijanta“ svoj sočuten pogled in mislim tako nekako: „Tovariš, meni se kar zdi, da sem jaz še večji!“ ...

Še na vrhu stopnjic pred vrati sem premišljeval: Kaj bo, če mi reče vlecenjeni gospod derehtor: „Gospod! Ker vam ni nihče ukazal lesti v voz, ki vas ni prav nič brigal, — prosim! — in mi pokaže vrata. Toda tega menda ne bo.“

Z utripajočim sreem pritisnem za kljuko — v tem se vrata hitro odpro in čudno, da mi ni kdo zbil flavte iz rok. Dekla se je vame zaletela.

„Ah, gospod doktor! Blagovolite oprostiti, gospod doktor — prosim — (pri tem mi hoče vzeti torbo s flavto) — ravnokar sem bila z milostljivo gospo zadaj, ko sva zaslišali drčati voz — oprosite, prosim —“

Flavte seveda nisem spustil in sem rekel:

„Dovolite prosim vi prej: kje je gospod ravnatelj?“

„Doli, prosim. Toda le vstopite, prosim, milostljivi gospod pride takoj.“

„Mhm —“

Nekaj časa sem se obotavljal, potem pa sem vseeno vstopil. Vstopil sem v razsvetljeno predsobo in skoro obenem, na pragu sobe, na drugem koncu predsobe, se je vstavila mlada lepa dama, najbrže gospa direktorjeva. Jaz sem zajeceljal:

„Moj poklon, milostljiva gospa.“

Milostljiva gospa me je nekako hitro pogledala in premerila in še predno sem si mogel izmisliti novo frazo, je pristopila milostljiva gospa k meni, podala mi je roko in je rekla nenavadno prijateljsko:

„Bodite srčno pozdravljeni gospod doktor. Prosim, blagovolite dalje. Nestrpno smo vas že čakali. Prosim.“

Po tej nestrpnosti in po prijateljskem tonu pristrčnega sprejema, s katerim je počastila milostljiva gospa mene, tujega človeka, sem seveda takoj uganil, da je ta posebna prijaznost krasne dame s krasnimi očmi najbrže tudi nekako sladko doplačilo honorarja gospoda direktorja za moj pozni večerni in zimski obisk pri bolnem „premijantu.“ Tak izjemni obiski se navadno, kakor je znano, tudi izjemno honorirajo.

„Prosim, gospod doktor, blagovolite dalje, prosim. Moj mož pride takoj. Prosim.“

(Dalje prihodnjič.)

Deseti kongres slovanskih časnikarjev v Belgradu.

(Slika na naslovni strani.)

Slovanski časnikarji so si za svoj letošnji jubilejni kongres izbrali prestolnico srbskega naroda, kraljevski Belgrad, da se tam posvetujejo o svojih stanovskih vprašanjih, pa tudi o splošno slovanskih stvareh. Udeležba je bila od vseh slovan-

slovanski, ki ga je uredil dr. Niko Županič, nato hrvaški, srbski, bulgarski in češki ter slovaški. Kongresisti so se peljali od skupštine v razstavo s celim vlakom vagonov cestne električne železnice, ki jih je mesto zastoj dalo na razpolago. Ob 12. se je pripeljal z avtomobilom prestolonaslednik Aleksander, ki je po kratkem nagovoru predsednika odbora za razstavo Ivaniča proglasil razstavo za odprto. Nato si je

sliki, užge ta naboj plin, s katerim je napolnjen zrakoplov in nekaj sekund po eksploziji, pade isti uničen na zemljo. Posebnost pri tej iznajdbi je, da ni treba k temu velikih topov, kakor se je dosedaj, za uničenje zrakoplovov, mislilo, nego da s to puško lahko strelja in jo prenaša en sam vojak. Ta nova iznajdba bo igrala veliko in grozno ulogo posebno v slučaju vojne po trdnjavah.

Morski volk. Ena najbolj nevarnih in požrešnih morskih zverin je morski volk, ki ne prizanesa nobeni mesni stvari, ki se mu približa, oziroma jo more doseči. V našem Jadranskem morju se sicer te zverine ne najde v večjem številu, ali dobi se le sem in tja kakšen eksemplar, ki je toliko časa ljudem kopalcem in v morju živečim živalim v strah in trepet, dokler se ne posreči zverine ujeti. Priobčujemo sliko morskega volka, ki se je pred nedavnim pojavil v lyburnijskem zalivu, in so ga ribiči v bližini Reke vjeli in ga na Reki proti mali vstopnini razstavili ljudstvu na ogled. Dolg je bil okoli 4 metre in tehtal čez 600 kilogramov. Sedaj pa že v miru počiva zakopan v zemlji na veliko veselje črvov, katerim bode za precej časa zalegel.

Pevski zbor Ciril Metodove podružnice v Čepovanu nad Gorico. Leta 1908 je ustanovil omenjeno podružnico g. učitelj J. Bercé, ki je istega leta nastopil službo v Čepovanu, gorskem kraju. Videč, kako ljubijo naši ljudje glasbo in petje, je začel poučevati kmečke fante petja, ter priredil še v istem letu veselico. Njegova marljivost in vztrajnost pevcev je dosegla, da so celo težke skladbe peli naravnost krasno. Z letošnjim letom pa je g. učitelj Bercé začel poučevati petja tudi dekleta, ter že po enem mesecu nastopil z mešanim zborom, kakor kaže slika pri veselici, dne 26. februarja 1911. Dne 9. t. m. pa je priredila naša podružnica skupno s „Požarno stražo“ veselico, v kateri je nastopil zbor s težjimi skladbami, kakor: M. Zega: „Kaj ste nas čuli?“ in Aljaž: „Na dan Slovan.“ Uprizorila se je tudi štiridejanka „Zaklad“.

Tuji, ki so posetili te prireditve so se izrazili o petju jako pohvalno ter se

S časnikarskega kongresa: Kraljevič Aleksander na razstavi časopisov. X Prestolonaslednik Aleksander. XX Predsednik Nužić.

skih narodov prav častna. Zastopani so bili menda prvokrat — vsi slovanski narodi: Rusi in Poljaki, Čehi in Slovaki ter Lužiški Srbi, potem Hrvatje, Srbi in Bolgari ter mi Slovenci.

Za kongres si je Belgrad nadel slavnostno obleko. Z vseh hiš, ki so ponekod tudi bogato dekorirane, so vihrale zastave v srbskih in slovanskih barvah. Po glavnih cestah so bili postavljeni drogi s slovanskimi zastavami in grbi, od droga do droga pa so se vlekli zelene girlande. Na nekaterih krajih so bili postavljeni slavoloki.

Ob devetih dopoldne 10. t. m. so se začeli zbirati časnikarji in gostje v dvorani srbske narodne skupštine, ki je okoli in okoli ovečena s prekrasnimi srbskimi preprogami (glej sliko na naslovni strani). Niti koščka stene niso pustili praznega. Pred poslopjem so vihrale velikanske slovanske zastave vseh slovanskih narodov.

Razen mnogih odličnih mož, ki so v svojih govorih pozdravljali goste je tudi govoril srbski naučni minister Ljuba Jovanović, ter imenoval časnikarje one delavce, ki uspešno delujejo na prosvetnem polju, kot zarja novega lepega dneva. Prvikrat je bil Belgrad tako srečen, da je pozdravil med svojimi zidovi zastopnike vseh slovanskih narodov naenkrat. Iskreno je pozdravljaj vse: brate Čeha, Slovake in Poljake, Ruse, Bolgare in Slovence, prednjo stražo Slovanstva, najlepšo primero ljubavi do rodne zemlje in rodne jezika.

Razstava, ki je bila zelo zanimiva, je bila razvrščena po celim drugem nadstropju v krasnem modernem poslopju II. belgrajske gimnazije. Takoj na desno je bil veliki ruski oddelek, potem je sledil

razstavo podrobno ogledal (glej sliko) in se je mudil tudi delj časa v slovenskem oddelku, kjer ga je dr. Županič v imenu Slovencev pozdravil in mu potem razkazal slovenski oddelek, za katerega se je prestolonaslednik živo zanimal. Slovenski oddelek je bil jako lepo urejen in so bili izloženi skoro brez izjeme vsi slovanski časopisi.

Razstavljenih je bilo tudi par

Vojaška parada v Belgradu: Kralj Peter pri maši. 1. Prince Gjorgje. 2. Prestolonaslednik Aleksander. 3. Kralj Peter.

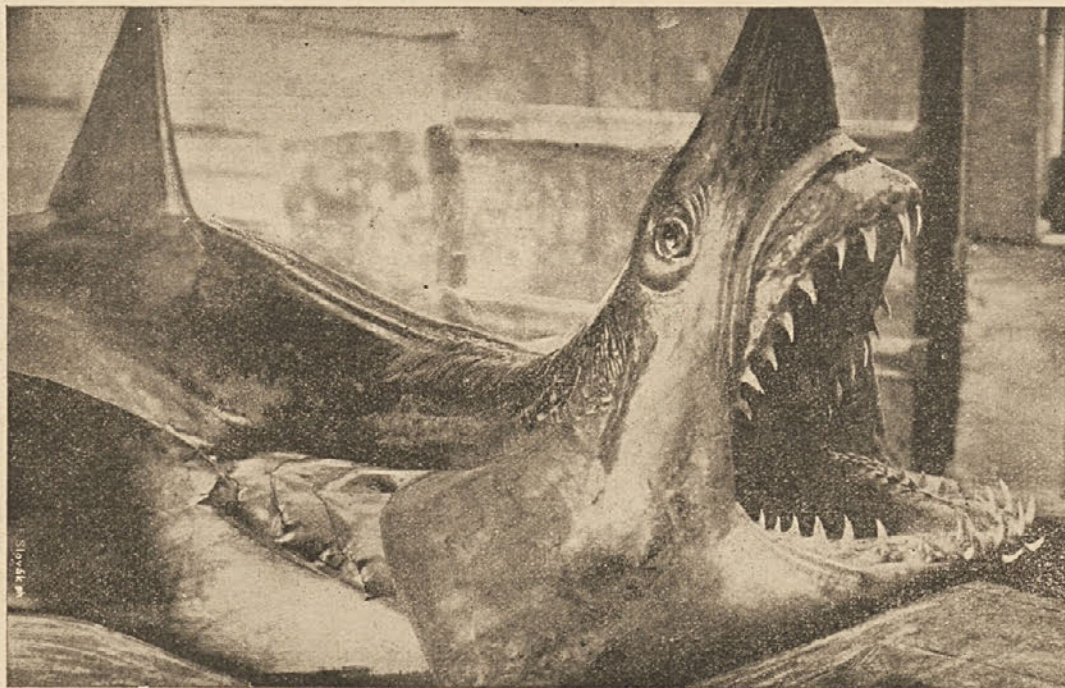
številke „Slovenskega Ilustrovanega Tednika“, za katerega so se vsi udeleženci jako zanimali. Ogledalsi ga je tudi prestolonaslednik Aleksander ter se laskavo izrazil o „Tedniku“ in sploh o napredku Slovencev na žurnalističnem polju.

Nova iznajdba za uničenje zrakoplovov v vojski. Tehnik Butz pri Berlinu je iznašel naboj, ki se izstreli potom močne puške na zrakoplov. Kakor vidimo na naši

prepričali, da živi tudi v teh gorah narodna zavest in da odmeva od sten gora močni klic:

„Na dan Slovan, Slovan na dan
teptani narod velikan, na dan, na dan!“

Sestava avstr. državnega zbora po volitvah 1907 in 1911. Dne 17. t. m. se je otvoril državni zbor in priobčimo sestavo posameznih strank. Naša slika nam kaže statistiko strank v državnem zboru po volitvah leta 1907 in letos 1911. Po

Morski volk.

naši tabeli si bo lahko vsak sestavil, kako je katera stranka napredovala ali nazadovala.

Galebi Kakor strašen je morski volk, ravno toliko so pa priljubljene morske tice „Galebi“, kateri obkrožujejo ob morju sprehajajoče se ljudi in jih s svojim kričanjem prosijo, da jim vržejo kruha, ki so si ga pa tudi vredne same vzeti iz roke dobrosrčnega človeka, kar nam pač najbolje kaže današnja slika.

Vojaška parada v Belgradu. Kralj Peter je izročil polkom nove zastave. Bil je to svečan prizor, ko so stali vojaki v redu s svojimi starimi zastavami, razcefranimi in raztrganimi in tako slavnimi iz premnogih turških bojev. Srbski vojaki in oficirji so orjaški, visoki in kreпки ljudje in junaki vsi do zadnjega. Saj so v vednih bojih, katere so bili za svobodo vzrastli kakor junaki. Naša slika nam kaže službo božjo, kateri je prisostvoval i kralj Peter, na ta zgodovinski dan. To vojaško parado so si ogledali tudi vsi gostje, ki so se udeležili častnikarskega kongresa in bili priča, kako ljubi demokratiški srbski narod svojega demokratiškega kralja.

Drobiž.

Koliko stane polovica brk? To vprašanje je rešilo sodišče na Saksonskem. Neki

monter je po neprevidnosti pripalil gotovemu gospodarju polovico njegovih brk. Ta pa ga je tožil in zahteval sto mark odškodnine. Toda sodišče je najbrže manj cenilo kras moškega obraza in obsojenec je bil primoran

Pevski zbor Ciril Metodove podružnice v Čepovanu nad Gorico.

plačati možu s pripaljenimi brkami samo 12 mark.

Radovedni divjaki. Če zagledajo divjaki belokožce, so v začetku pred njimi, če že ne sovražni, vendar silno nezaupni. Še-le s časom

se privadijo na nje in se jim približajo. Takrat pokažejo silno radovednost in naravnost navno obnašanje proti njim. Belokožca otipajo od nog do glave in ga ogledujejo kot kak čudežni nestvor. Posebno natanko zasledujejo njegove kretnje z rokami. Nordenskiöld je dalj časa prezimoval na sibirskem obrežju. Divjaki Ašukči so se njega in njegovih spremljevalcev toliko privadili, da so prišli celo s svojimi ženami in otroci skoro redno vsak dan na njegov krov in občudovali razne naprave in delo Evropejcev. Največ gledalcev je imel on sam, če je sedel v svojem naslonjaču in bral. Obstopili so ga in radovedno stegovali glave proti knjigi. Če pa je obrnil list, so se bliskoma umaknili in glasno izražali z njim lastnimi glasovi svoje začudenje. Počasi so se mu spet približali in to je trajalo večkrat po cele ure. V Kamerunu so hodili gledat divjaki tudi v celih trumah nekega Angleža, ki je imel navado, da je vsak večer na provizorično napravljenem drogu telovadil. Silno so ga občudovali, kljub temu pa so ga zvali opica. Steinen je pustil Baikrom v Braziliji, da so ga popolnoma pretipali in nazadnje do nazega slekli. Če so bile navzoče tudi krasotice divjakinje, poročilo ne pove. Obleko so zopet natanko preiskali in jo z nekim divjakom lastnim gnjevom odložili. Pretaknili so mu tudi vse žepe. Najbolj so občudovali vžigalice, katerih so se pa kmalu navadili, in njegovo žepno uro, katero so imenovali luno, ker gre in ne spi po noči.

Morske ptice: Galebi.

Papiga razdrila zaroko. Bogat londonski trgovec se je zaročil z lepo mlado in bogato hčerko svojega soseda. Takoj po zaroki je šel na trgovsko potovanje, med tem pa naj bi zaročenka pripravila vse potrebno za poroko. Izostal je delj časa kot je mislil, vendar pa med tem časom pridno pošiljal pisma in karte. Vrnil se je nenadoma. Takoj pri prihodu je hitel k zaročenki, toda ni je dobil doma. V sobi, kjer je čakal, pa je bila papiga, ki je začela vpiti: „Bob, ljubi moj Bob“ ter nato jako dobro oponašala tajnost šum in cmokanje poljubovanja. Začuden je poslušal zaročenec to komedijo, končno pa le prišel na to, da ga zaročenka goljufa z Bobom, ki je bil njegov najboljši prijatelj. Šel je seveda razočaran domov in odpovedal vsako nadaljnjo zvezo. Dekličini starši so nezvestega zaročenca tožili. Bridko se je pritoževala zapuščena zaročenka proti sodniku, da jo je zaročenec s tem osramotil in da ni ona nič zakrivila. Obtoženi se ni veliko zagovarjal. Zahteval je le, da se zasliši papiga, ki so jo šli takoj iskat. Na veliko razočaranje vseh navzočih je ptič takoj, ko je ugledal zaročenca, začel ponavljati: „Bob, ljubi moj Bob“ in oponašati poljubovanje. Sodnik je smatral ta dokaz za zadosten in osramočena zaročenka je bila razkrinkana. Priznala je končno svoj greh in odšla s starši jezna domov, zaročenca pa je sodnik popolnoma oprostil.

Barva mest. Stendhal trdi, da imajo različna mesta svoj poseben duh. Njega n. pr. spominja duh konjske mrve na Milan. Toda mesta imajo tudi razne barve, ki jih spoznavamo, če pogledamo nanje z velike višine. To so odkrili ravno sedaj, v času zrakoplovstva. Gotova italijanska revija pravi, da je London,

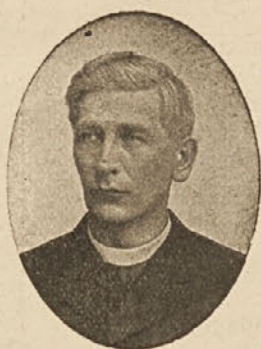
kopalo pod seboj. Bil je tako težko ranjen, da zdravniki dvomijo o njegovi rešitvi. Zlato je bilo v vrečicah, ki so se prevrnile na njega, ko je šel mimo stoja, na katerih so stale druga vrh druge.

Le tedaj doseže kakovost fine zrnate kave svojo polno veljavo, če voli cenjena

kavna primes. Kajti ona je najizdatnejša in sploh najboljše kakovosti. Noben drug kavni pridatek se ne more z njo meriti. Ker je Kolinska kavna primes tudi pristno domače blago — edino te vrste na celém slovanskem jugu — in ker dalje Kolinska tovarna iz svojega vsakoletnega čistega dobička podpira

Dr. Ivan Benkovič, odv.
v Celju, S. L. S.

Dr. Ign. Žitnik, S. L. S.

Franc Údržal, češki
agrarec.

Profesor dr. Tomáš Ma-
saryk, češki radikalec.

Franc Jaklič, nadučitelj,
S. L. S.

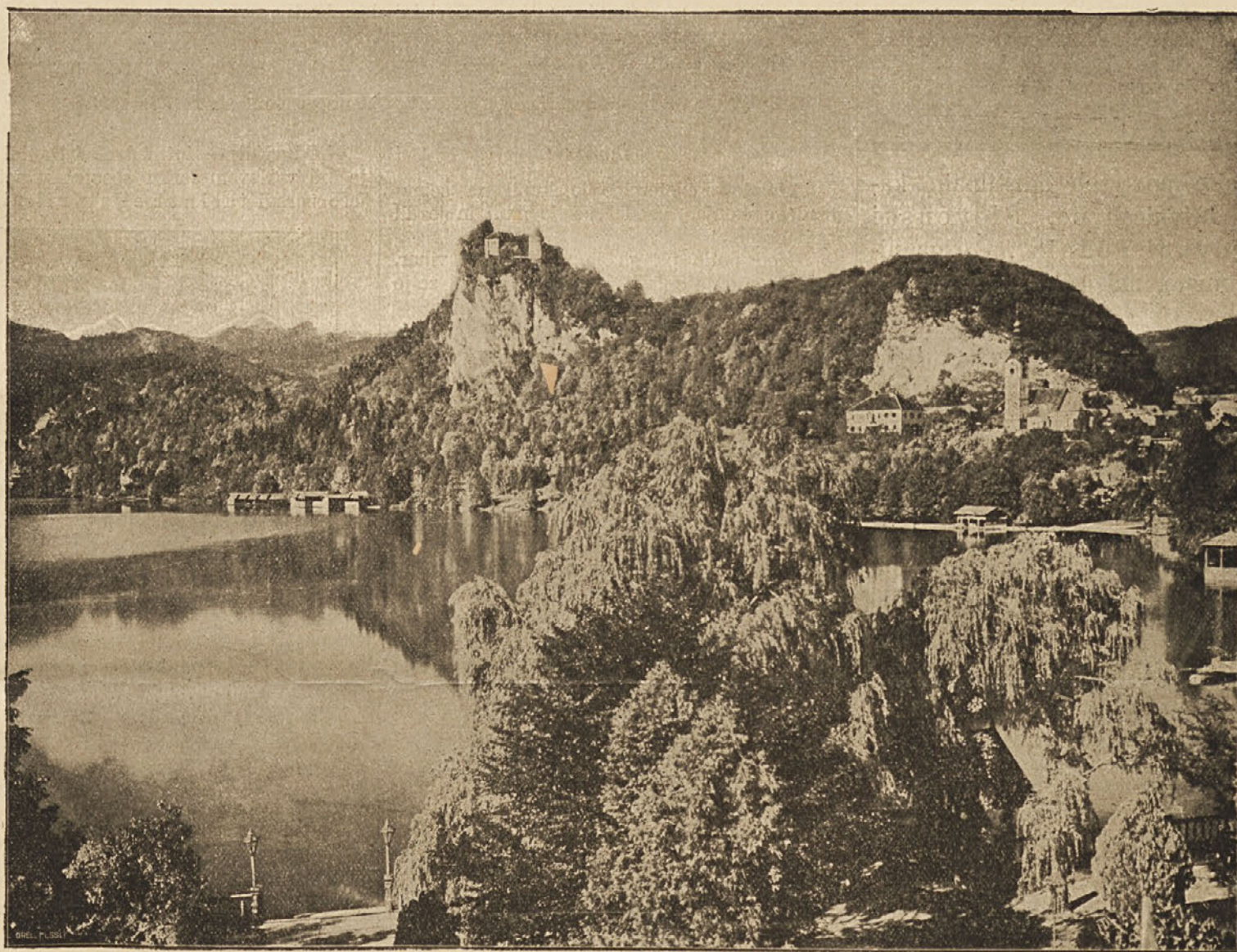
ako ga pogledamo z višine, podoben modremu madežu, ki prehaja v sivo barvo. Nasproti temu pa ima Pariz rumenkasto barvo na zelenem polju, ki je všito s srebrnim pasom — Seino, Novi Jork leži pred očmi zrakoplovca v podobi slikarske palete, vse barve se tu mešajo, vendar prevladuje nad njimi kostanje-

gospodinja kot kavni pridatek najzanesljivejšo vrsto! Najbolje storite, če uporabljate izdelek, ki se je izkazal že desetletja kot najbolji, „pravega : Francka :“ iz tovarne Zagreb, vendar pa izrečno le onega s kavnim mlinčkom kot tovarniško znamko.

Tatvina pred očmi detektivov. V Pitts-

z rednimi prispevki vse naše narodne in kulturne institucije, kupujejo vse slovenske gospodinje samo pristno domačo in izborno Kolinsko kavno primes.

**Opozarjamo na inserat slovenske vele-
žganjarnice R. Diehl v Celju.**

Slike z Bleda: Blejski grad z jezerom.

vorjava, zelena barva je barva Washingtona; napravijo jo velike skupine dreves v tem mestu. Madrid se leskeče v belini, med tem, ko počiva Florencija kakor modrikasto svetlikajoča se blede perla v smaragdno zelenem polju. Rim se zdi kot madež z antiškega zlata, v katerem se vije moder pas, Tibera.

Pod zlatom zasut. Devet milijonov zlata se je vsulo na Wadsworth S. Williamsa, uradnika v uradu za kovanje denarja in ga po-

burgu je bil 14. junija iz pisarne policijskega načelnika ukradel električni pihalnik. V pisarni je bilo več ljudi in med njimi tudi detektivi. Tat je prerezal žico in odnesel pihalnik, ne da bi kdo opazil tatvino. — Pač mojster v stroki!

Kateri kavni pridatek je najboljši? To vprašanje je za slovenske gospodinje že davno razrešeno, in vsaka slovenska gospodinja vam bo na to vprašanje odgovorila: Kolinska

Rešitev uganke v šte. 21.

Razbojnik, širjava, jajce, Rovte, Inomost, Lukež, strojevodja, Novakovič, Borovnica, vreteno, Smlednik.

Razširjajte Ilustrovani Tednik.

Uganko je rešilo 75 rešilcev in zatorej ne moremo, radi pičlega prostora, prinese njih imena.

Za one, ki ne znajo plavati.

Najboljše sredstvo proti nevarnosti utopljenja je gotovo ravnokar izišla brošura: „Kako se mora obnašati neplavač v smrtni nevarnosti?“ Stvar je čisto enostavna. Kdor pade v vodo, mu ni treba drugega storiti, kakor odpreti to knjižico in pogledati na stran 16; tam je vse opisano, kako mora plavač delati z rokami in nogami. Drži se predpisov, plavaj na obrežje, in rešen si.

V kopališču.

Vodnik: „Tukaj je cerkev za protestante — ona tam za katoličane, in tista hiša (pokaže na sinagogo) je cerkev za letovišnike“.

Sitno.

Sodnik: „Kako se pišete?“

Priča: „Majar!“

Sodnik: „Krstno ime?“

Priča: „Anton ali Ivan, tega ne vem natančno.“

Sodnik: „Kako?“

Priča: „Da, jaz in moj brat sva prišla namreč kot dvojčka na svet, toda bila sva tako slabotna, da so naju krstili za silo. Sedaj pa res ne vem, ali sem jaz oni, ki je umrl, ali je moj brat.“

Velik račun.

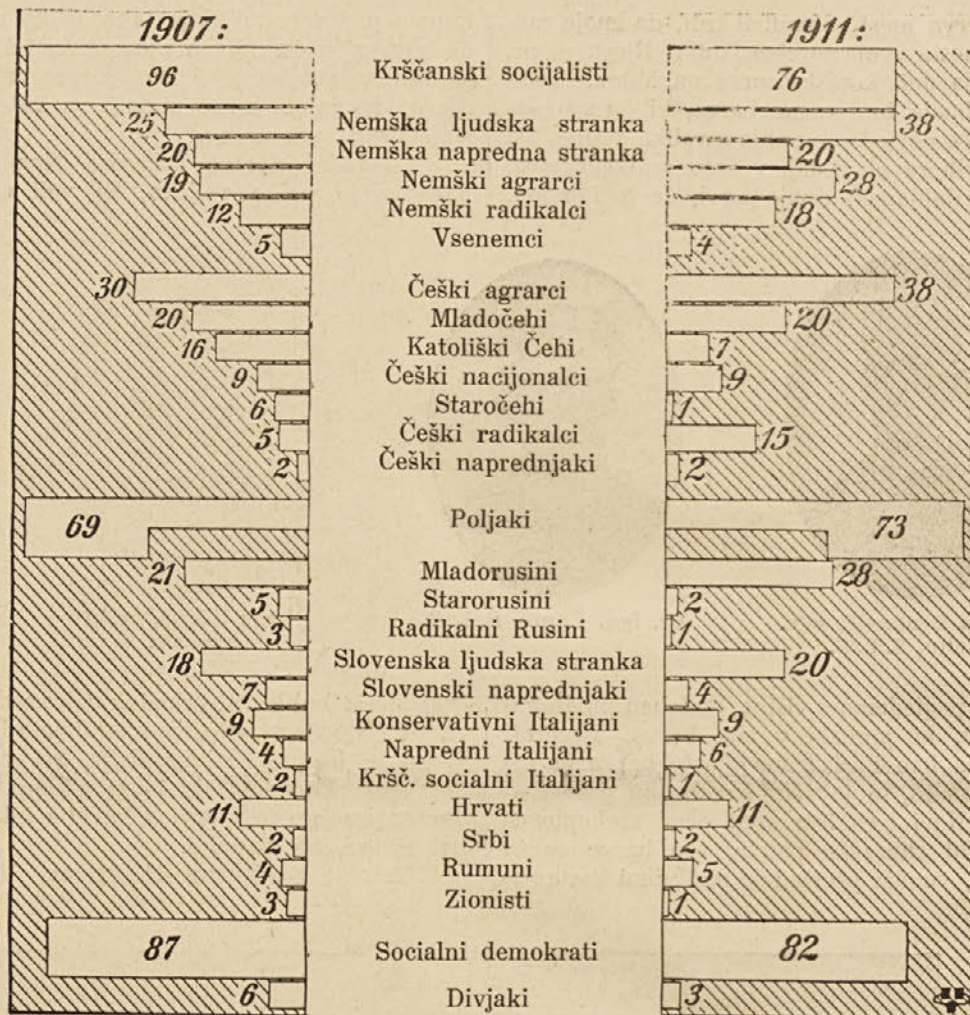
„Toda, ženka, v vinu je resnica — priznaj mi sedaj, koliko znaša tvoj račun pri šivilji?“

„Za božjo voljo, toliko vina še nimamo v kleti.“

Zahtevajte po vseh gostilnah, kavararnah, brivnicah itd. „Slovenski Ilustrovani Tednik“. Če ga nimajo, naj ga naroče!

Naša moda šte. 5.

Sestava avstrijskega državnega zbora po volitvah 1907 in 1911.

Zaobljuba.

Mendel Fensterglas je kupil na sejmu mladega konja. Vsedel se je nanj in jezdil proti domu.

Med potjo pa ga je vjel strašen vihar. Konj se mu je splasil in nesrečni čifut se je že pripravljaj na zadnjo uro.

Tu se je zaobljubil: če pridem zdrav iz te nevarnosti, prodam konja in ves skupiček darujem v dobrodelne namene.

Nekaj minut pozneje se je nebo zjasnilo konj se je potolažili in Mendel je videl, da je rešen. Takoj je obrnil in jezdil nazaj na semenj, kjer pa je najprej kupil kokoš. Po vedal je potem kupcem, da ima na prodaj lepega konja.

„Koliko stane?“ je vprašal eden izmed njih.

Mendel je izjavil, da ne proda konja samega. Še eno kokoš da ima, in da proda oboje skupaj ali pa nič.

„No torej, kako drago?“

„Konj stane en dolar, kokoš pa tristo!“

... kakor se posoji ...

„Vaš sin se je dal krstiti? In temu se niste uprli? Ko bode stali pred vsemogočnim, in on vas bode vprašal: Hirš, bode rekel, ti si dovolil, da je postal tvoj sin kristjan! Kaj bode odgovorili?“

„Odgovoril bodem: In vaš gospod sin?“

Kaznjenec. „Dovolilo se vam je, da se smete pečati svojemu poklicu primerno. Kaj ste torej?“ — „Zrakoplovec.“

Dober svet: „Oprala sem Tončekovo obleko in zdaj mu je pa premala.“ — „Veste kaj, operite še Tončka.“

Odvetnik — tat. Advokat Daniel O'Reilly je bil v Nevem Jorku obsojen v petmesečno ječo zaradi tatinskega prikrivanja.

Kje je potnik?

Pravico do enoletnega prostovoljstva je priznalo vojno ministrstvo absolventom učiteljskih in srednjih šol v Bosni in Hercegovini.

Najboljši odgovor. V Kaliforniji so bili razpisali nagrado za najboljši odgovor na vprašanje, kako si more žena pridobiti ljubezen svojega moža. Nagrado je dobil sledeči odgovor: Daj jesti oslu.

Agitirajte in pošljite naročnino!

Listnica upravnistva.

G. J. M., Gradec. Oprostite! Pomota se je zgodila v ekspediciji. — Nekaterim novim naročnikom, ki žele imeti tudi 1. številko „Slov. Ilust. Ted.“ naznanjamo, da nam je ta številka docela pošla. Vse druge številke se še dobijo. Ker pošiljamo sedaj poštne položnice onim našim naročnikom, katerim je potekla naročnina, in kateri še sploh niso plačali, se zgodi, da se po pomoti pridene položnica kateremu naročniku, ki ima še list plačan. Tiste prosimo, naj nam oprostijo, ker se take „pomote“ pri 3500 naslovih pač lahko pripetijo.

Listnica uredništva.

G. V. Weixl, Maribor. Hvala lepa! Eno sliko priobčimo, drugi dve sta nerabni. Pozdrav!

Pogled na Mostar.

Pozni zobje.¹

(Uredniška tajnost.)

Damir Feigel.

Z zadnjimi novicami kakor „Nogo si je zlomil“, „Konj se je splašil“, „Stepla sta se“, „Mica Kovačeva“, „Koš jaje je zvrnila“ bo končana današnja številka in potem sem prost.

Tako je govoril sam s seboj urednik lista, ki je izhajal trikrat na teden in čigar posamezna številka je stala deset vinarjev.

Komodno se je naslonil v uredniškem stolu, zapalil si smotko, zrl za modrikastim dimom ter premišljal o nemškem mostu do Adrije in o velikem uspehu inozemskih zrakoplovcev.

„Gospod urednik! Tu imate zadnje štetne odtiske! Rokopisa manjka še šest vrst, prosim, da bi mi dali kako malo notico, in sicer za „Razgled po svetu“. Drugo je vse v redu!“

„Prav, gospod meteor! Počakajte malo, takoj dobite notico.“

Ni premišljal dolgo in že se je rodila pod njegovim spretnim peresom, kot plod njegove domišljije ta-le notica:

„Čudno, a resnično. Ni dolgo od tega, menda dva tedna, ko je dobila štirindevetdesetletna ženica v neki vasi na Nižjem Avstrijskem štiri zobe, in sicer dva kočnika v gornjih, dva pa v spodnjih čeljustih. Za to čudno prikazen vlada splošno zanimanje.“

In zakaj tudi ne? Tupatam kaka majhna laž ne more škodovati. Čitatelji preberejo list in pozabijo do prihodnje številke že vse novice. Kdo naj preiskuje, je li ta ali ona stvar resnična? Prav, ako

se pa hoče kdo prepričati o resnici te brezpomembne, a za ljudstvo vsakakor zanimive notice, naj sam potuje v ono „neko“ vas, naj sam pogleda oni „neki“ ženici v zobe, in ako ne dobi za svojo radovednost od razžaljene „neke“ ženice zausnico, potem res malo poznam žensko, ki zna bodisi tudi v največji starosti brniti svoj ponos, lepoto in popolnost.

S takimi preudarki je potlačil resni-coljubni urednik svoje pomisleke proti tej nedolžni laži.

Toda kmalu je pozabil na to in njegova uredniška vest mu ni očitala ničesar več.

Par dni pozneje. Zopet je sedel urednik pri mizi in pisal.

Nekdo je potrkal.

„Gospod urednik, tukaj Vam prinašam današnje liste. Drugega ni bilo ničesar na pošti.“

„Prav prav!“ In urednik je začel pregledovati došle dnevnik, da dobi iz njih novega gradiva za prihodnjo številko.

Toda kaj? Kako? Strah mu zasije iz oči, okrog ust mu pa zaokroži neviden nasmeh. Prebere enkrat, čita drugič, mrmrlja v tretje vedno enako.

„Haha, moja laž je začela roditi sad! Ta časnik se je pošteno urezal, sedel mi je na limanice, seveda s svojimi lastnimi pristavki in okraski. Hm.... Berimo še enkrat to čedno novico!“

Pozni zobje. Pred kakimi štiri-najstimi dnevi je zapazila šestindevetdesetletna ženica Apolonija Maulbach v Eberhardsdorfu, mali vasi na Nižjem Avstrijskem, da so ji zrastle štiri zobje, in sicer dva kočnika na gornjih in dva na spodnjih čeljustih. Lahko si predstavljamo starkino veselje, ki ji ni treba

uživati zgolj mehkih jedi. Res čuden slučaj! Kaj pravi k temu veda?

Izborna, zares izborna! Ta moj kolega pozna celo ime moje stare ženice, pozna vas, ve, da je dve leti starejša, je prepričan o njeni zadovoljnosti, o njenem veselju in slednjič pozivlja še učenjake k pojasnilu te moje lumparije. Kdo bi si bil mislil? Radoveden sem na odgovor izvedencev — zobozdravnikov. Menda pa ostane le pri tej drugi, podaljšani izjavi moje laži. Skoraj bi želel....

Zopet so ga posli, delo, gradba nemškega mostu, situacija v državnem, obštrukcija v deželnem zboru in dogodki na Balkanu premotili v toliko, da je pozabil na to zadevo in se je ni več spominjal — cela dva dneva.

„Brrr.... To je pa že preveč. Vsi listi že prinašajo krajša in daljša poročila o teh nesrečnih, poznih zobeh“. Da bi vrag Apolonijo Eberhardsdorf, končnike in vse...

Čudna čuvstva so spreletavala urednika po teh besedah. Urno je stopal po uredništvu, vzel sedaj ta časopis v roke, čital po kojem drugem, vrgel oba v koš in se slednjič zelo razveselil, ko mu je prišel ilustrovan list v roke, namreč „Interesantni list“, češ, radujmo se par minut nad slikami, samo da mi ne pridejo več pred oči oni vražji „pozni zobje“.

Res čudno, kako morejo priobčevati slike ljutega boja, ko švigajo krogle, ko lete granate in karteše po zraku. Junak mora biti fotograf, da napravi vkljub smrtni nevarnosti, v kateri se nahaja, sliko za svoj list. Pa tu! Umor, celo grozen umor v Parizu, seveda fotograf ne sme manjkati tudi pri umorih. Kdo pa naj ovekoveči kak umor, če ne fotograf.

(Konec prihodnjič.)

¹ Spisal pisatelj knjige „Pol litra vipavca“.

Na znanje!

Cenj. p. t. naročnikom, katerim je potekla naročnina, smo jeli prilagati že v 20. šteč. položnice in označevati ovitke z rdečim križem. Prosimo je, da blagovolijo obnoviti naročnino čimprej, da se jim pošiljanje lista ne vstavi. Zgodi se pri tem, da je ta ali oni naročnik plačal naročnino po poštni nakaznici v času, ko smo mu priložili poštno položnico. Tiste prosimo, naj nam tega ne zamerijo, in naj shranijo položnice za drug slučaj.

Položnice in rdeč križ pa dobe tudi tisti, ki še sploh niso plačali naročnine (hvalabogu, da je teh zelo malo) list pa vsekakor dobivajo. Prosimo je opetovano, da naj pošljejo naročnino, ker jim drugače ustavimo list.

Da bi pošiljali list zastonj, tega ne more nihče zahtevati od nas in zdi se nam za malo, da se nahajajo i taki ljudje. Če dobi kdo list na ogled in ga ne misli naročiti, naj ga vrne, saj ga stane to bore malo truda.

Tisti naročniki, ki dobe na ovitku moder križ, naj vzamejo s tem na znanje, da so prejeli zadnjo številko in se jim list vstavi, ako takoj ne pošljejo naročnine.

Upravn. Slov. Ilustr. Tednika.

JOSIP KUKOVEC, Maribor

Tržaška cesta št. 7

priporoča svojo zalogo špecerijskega blaga po najnižjih cenah kakor tudi cementna, apni, raznih barv, olja in mineralnih vod.

Točna in solidna postrežba!

Pozor! Svoji k svojim! Pozor!

Lovske puške

vseh sestav, priznana delo prve vrste, z najboljšim strelnim učinkom, priporoča

Prva borovska orožnotovarniška družba
PETER WERNIG

družba z omejeno zavezo

v Borovljah, Koroško.

Ceniki brezplačno in poštne prosto.

Modni salon Ozmec & Vičič

Ljubljana, Šelenburgova ulica št. 4.

Bogata zaloga vsakovrstnih damskih in otroških klobukov. Žalni klobuki vedno v zalogi.

Veliko presenečenje!

V življenju nikdar več take prilike!

600 kosov samo K 450

Krasna pozlačena precizijska ura na sidro točno idoča, za kar se 3 leta jamči, 1 moderna svilnata kravata za gospode; 3 kosi najfin. žepnih robcev; 1 krasen prstan za gospode z imit. dragim kamnom; 1 krasna dam. garnitura nakitja, obstoječa iz prelepega kolierja iz orient. biserov, mod. damsko nakitje s patent zapono, 2 elegantni zapestnici, 1 par uhanov s patent kljukicami, 1 krasno žepno toaletno zrcalo, 1 usnjata denarnica; 1 par gumbov za manšete, 3 stop. double-zlato s patent zapono; 1 veleleg. album za razglednice, najlepši razgledi vsega sveta; 3 šaljivi predmeti, veliko zabave za mlado in staro; 1 zelo praktičen spisevnik za ljub. pisma za gospode in dame; 20 korespondenčnih predmetov in še 500 drugih koristnih predmetov, ki so v hiši neizogibni. — Vse skupaj z uro, ki je sama vredna tega denarja, velja samo K 450. Pošilja po povzetju ali pa če se denar naprej pošlje dunajska centralna razpošiljalna hiša

P. LUST, KRAKOV št. 575.

NB. Pri naročilu 2 zavojev se priloži prima angleška britev. — Za neugajajoče denar nazaj.

IVAN MARTELANC

stavbni mojster v Barkovljah št. 274 pri Trstu.

ki mu je pred leti kap prebavila prav oslabila, se ima samo želodčni tinkturi lekarnarja Piccolija, c. in kr. dvornega dobavitelja v Ljubljani zahvaliti, da je želoдец zopet spravil v red in jo iz hvaležnosti najtopleje priporoča.

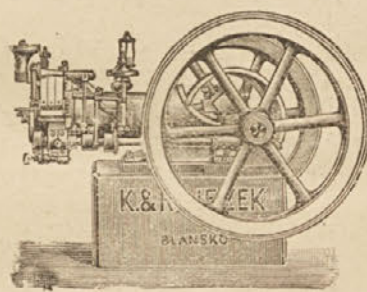

Tovarna strojev in livarna železa K. & R. Ježek, Blansko

Moravska

se priporoča v dobavo vseh vrst kmetijskih strojev. — Izdeluje sesalke, motorje na bencin in sesalni plin. — Polne opreme opekarn, šametnih tovarn, in tovarn za cement, mlinov, žag. —

Najnovejše sestave transmisij.
Dopisuje slovensko. — Ceniki zastonj.

Pension „Vila Celestina“ v Opatiji.

ob kralja Karola promenadi

na novo urejene elegantne sobe z balkoni za eno ali več oseb, s hrano, ali tudi brez hrane. Električna razsvetljava ter kopališče v vili. Dobra pitna voda iz Učke. Krasen razgled na morje in okolico, na razpolago je tudi vporaba vrta. Pension se nahaja v lepem mirnem kraju Opatije v bližini morja. Cene nizke! Domača postrežba!

Priporoča se R. JUVAN, Opatija. „Svoji k svojim“.

Sprejema zavarovanja človeškega življenja po najraznovrstnejših kombinacijah pod tako ugodnimi pogoji, ko nobena druga
:: zavarovalnica. ::

Zlasti je ugodno zavarovanje na doživetje in smrt z manjšajočimi
:: se vplačili. ::

: Rezervni fond :
K 53,758.285.24.

„SLAVIJA“

vzajemno zavarovalna banka v Pragi.

Po velikosti druga vzajemna zavarovalnica naše države z vseskozi slov.-nar. upravo

Vsa pojasnila daje:

Generalno zastopstvo v Ljubljani čigar pisarne so v Gosposki ul. 12.
lastnej bančnej hiši

Izplačane odškod-
in kapitalije
: K 115,390.603.65. :

Zavaruje poslopja in premičnine proti požarnim škodam po najnižjih cenah. Škode cenjuje takoj in najkulantneje. Uživa najboljši sloves, koder posluje.

Dovoljuje iz čistega dobička izdatno podporo v narodne in občnokoristne namene. ::